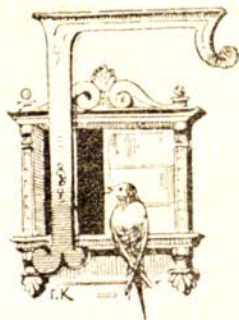

ДРУГЪ СЪМЪ

Горанчо се събиралъ съ лоши дру-
гари. Забравилъ срамъ и страхъ
и наченялъ да върши много
лоши работи. По-послѣ се свѣс-
тилъ и опомнилъ. Отъ тогава на-
ченялъ да отбѣгва тѣзи си другари. Поправилъ
се. Много време не се виждалъ ни съ одного
отъ тѣхъ. Единъжъ случайно го срѣцналъ
единъ. Горанчо си навелъ очитѣ къмъ земята
и бързо искалъ да го отминне. Но стария му
другаръ го спрѣлъ, като извикалъ:

— Ей, Горане! защо не ме погледванъ? Не
ме ли познаванъ? Че азъ на ли съмъ твоя
старъ другаръ?

Горанчо се спрѣлъ, погледналъ го право
въ очитѣ и слѣдъ малко му отговорилъ:

— Ти, Драгане, си още същия. ала азъ
не съмъ вече такъвъ! Прощавай! Ний трѣбва
да прѣкъснемъ вече приятелството си. Който
се събира съ лоши хора, лошо го очаква.

Драганъ се зачервилъ. Той си спомнилъ за
много лоши работи, които билъ извършилъ.
Навелъ глава и си отишълъ у дома. Отъ то-
гава и той се поправилъ.

